

Slovo k povzbuzení na neděli 1. prosince 2024, na první neděli adventní – C
Biblická čtení: Jer 33,14-16; Ž 25; 1Sol 3,12 – 4,2; Lk 21,25-28.34-36

Milé sestry, milí bratři,

jak se rok co rok připomíná, advent – z latinského *adventus* – znamená „**příchod**“. Je **dobou přípravy na příchod Páně**, na příchod Pána Ježíše.

Zaprvé je přípravou na **oslavu** jeho jedinečného příchodu, který už **nastal**, na oslavu Kristova narození, **na Vánoce**. A zadruhé je **přípravou** na tajemný příchod Páně, který teprve **nastane**, ve chvíli naší **smrti** a **na konci světa**. První rozměr se s různými akcenty prolíná celou adventní dobou a je i její nejvýraznější charakteristikou. Druhý, eschatologický rozměr adventu je patrný spíše jen nyní, na jeho začátku.

Proto se v těchto prvních adventních dnech před námi rozevírají **biblická čtení o konci světa**, ostatně nás provázela i v posledních dvou týdnech závěru liturgického roku. Letos, kdy ode dneška máme před sebou evangelijní úryvky z Lukášova sepsání, je tento **eschatologický** rozměr ze všech tří ročních cyklů navíc asi nejvýraznější.

Slyšíme dnes úryvek z takzvané **malé evangelijní apokalypsy**, kterou Pán Ježíš pronáší těsně před svými Velikonocemi. Jde skutečně o slovo vpravdě apokalyptické, slovo **odkrývající skrytá Boží tajemství** ohledně znamení Kristova příchodu.

Jde o onen rozměr adventu jakožto **přípravy na příchod Páně**, který ještě **nenastal**. Tak je tomu sice pokaždé na začátku adventu, jenže **v posledních letech** toto Kristovo slovo zaznívá přeci jen nějak **jinak**, pro mnohé možná **intenzivněji** než leckdy předtím. Protože biblická apokalyptika **není jen** odkrytím skrytých Božích pravd týkajících se **budoucí** smrti či konce světa, ale **i takových**, jež se nějak uskutečňují **stále**. Odkrývají též něco, co se stále **opakuje a děje** v životě lidí a světa.

Kdykoli nám tedy její někdy až děsivé obrazy **připomenou** něco, co s různými akcenty a z různých důvodů právě **prožíváme**, můžeme biblické texty číst, jakože jsou **i o nás**, i o naší situaci, o našem světě. Můžeme se v nich pokorně a opatrně hledat a nacházet.

«Na zemi (bude) úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje». **Kdo** v těchto slovech **nezaslechl** aspoň něco z toho, co mnozí **prožívají**, co mnozí s chvěním **prožíváme?**

Jistě, výkladů apokalyptických obrazů může být snad **tolik**, co je lidí. Ale asi se shodneme, že **prožitek** nynějšího stavu **světa**, zvláště **strachu** ze stále více hrozících válek, ekologických či jiných katastrof, že **prožitek světa**, který jsme takovým do velké míry učinili my lidé, se v dnešním evangeliu může docela dobře **najít**. Ať chceme či nechceme. Vždyť tolik hrozeb se **rozlévá** na celý svět a na každého člověka, národy jsou **v úzkosti** a mnozí lidé opravdu **umírají**. Nejenom strachem, ale i skutečnou a bolestnou **smrtí**, vyčerpáním či smutkem. Mnohé mezilidské **vztahy** také umírají, někdy bohužel i vztah s Bohem, samotná víra. Mnohá dobrá díla zanikají, leccos dalšího odumírá. A tak dále. **Cosí se světem valí**. A bylo by **pošetilé** si namlouvat, že tomu tak není. Anebo jen žít a užívat si, jakoby nebylo.

Je pravda, že znepokojivé zprávy slyšíme téměř **odevšad**, zpravodajství jsou bolesti a nebezpečí více než plná. Leckdo si proto může **oprávněně** povzdechnout, **proč** si to tedy připomínat znova **v kostele**, zrovna **na první neděli adventní**.

Možná proto, že i dnešní **Boží slovo** nám to připomíná a chce nám k tomu něco říci...

«A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblaku a s velikou slávou». Smyslem adventu – všeho jeho jinak radostného očekávání, radostné zbožnosti a radostného ztišení – by měl být právě **nový příchod Pána Ježíše** do našeho srdce a našeho života.

Dnešní vpravdě apokalyptické evangelium nám k tomu (znovu) odkrývá **skrytou Boží pravdu**, že k takovému příchodu může a má dojít zvláště právě **v dobách těžkých**. Že tehdy je Bůh člověku **blízko**, otevírá mu nebe, chce přicházet do jeho života. A že nejde jen o dispozici nitra člověka v limitní situaci. Předně jde **o Boží „styl“** přicházení. To potvrzuje i **zkušenost** mnohých, kteří se právě v nějaké těžké době Božím přicházení Pána Ježíše **otevřeli**. Znamé německé úsloví *Not lehrt beten* („nouze učí se modlit“) není jen náboženskou variací na „tonoucí se stébla chytá“, ale právě vyjádřením reálné **zkušenosti**. Paradoxu kříže, paradoxu slzavého údolí, světla v temnotách.

Nejen nebezpečí, ale je i **činnost člověka**, která může pomoci otevření nitra Božím přicházení. Existuje i **čin**, který může zvláště «urychlovat příchod Páně» (jak praví Druhý list Petřův). A nejen to, jsou **činy**, které zvláště **v dobách těžkých mají smysl**. Má se jimi **naplnit čas**, i kdyby byl již krátký, zejména tehdy, byl-li by již krátký. Je **činnost**, která pomáhá, kde se dá, pomáhá nést strach, utěšovat ustrašené. Jako «lásku jednoho k druhému i ke všem lidem» ji v dnešním druhém čtení z Prvního listu Soluňským, patrně nejstaršího novozákonního spisu, pojmenoval svatý Pavel.

Dobrota a **konkrétní činy lásky** otevírají srdce k přicházení Krista, **laskavost** otevírá druhým srdce pro Boží navštívení, protože už sama je tajemným Kristovým **přicházením**. Pro konání **dobra** – toho, **co prospívá** – **v obavách** ze všeho, co se jen může na nás a na svět přivalit, bychom se tedy měli jednoznačně **rozhodnout**.

Milé sestry, milí bratři, adventní doba je krásná a krátká. V dobách klidu jsou to obyčejné temnoty **zimního období**, které nám pomáhají otevřít se tajemnému Božím světlu. Světlu ze Světla, Pánu Ježíšovi. Již delší dobu jsou to asi i temnoty našich **strachů a úzkostí** z toho, co se děje a ještě může přijít, které nám paradoxně mohou také pomoci. Jelikož nás intenzivně vybízejí **Božího Syna hledat**, skutečně zatoužit po jeho příchodu do našeho života a světa, něco pro něj **učinit**. A také v životě **dělat** něco **smysluplného**. «Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení» slyšíme jako zaslíbení z úst samotného Ježíše.

Advent není primárně dobou kajícínosti a odříkání. Spíše než si něco odřeknout si máme něco **přidat: dobré skutky a zbožnost**. Zamysleme se proto pokorně, **co** pro možnost Božího přicházení v následujících třech a půl týdnech **uděláme**, dejme si klidně i nějaké **předsevzetí**. A když už ničím jiným, nechme se k tomu **vybídnout** vším, co se kolem nás a s námi děje. Kéž by k žádným šíleným katastrofám nikdy nedošlo, kéž by lidstvo nepostihly, jejich reálnou hrozbu však vnímejme jako **znamení**, jako adventní apokalypsu, třeba i dnešní neděle...